

FOLK OG LAND

NR. 17. 22. ÅRGANG

LØRDAG 6. OKTOBER 1973

LØSSALG KR. 2,—

HALLGEIR HORDE:

JUAN PERON

En latinamerikansk myte

At tidligere styrte statsjefer vender tilbake til sine hjemland etter hele 18 år i utlendighet, for atter å stille seg i spissen for nasjonens ledelse, hører til de absolutte sjeldenheter i historien. Tilfellet Juan Domingo Peron er i så måte enestående interessant, og blir det ikke i mindre grad ved at mannen er 78 år gammel.

Da Peron i 1955 ble styrtet ved et militærkupp ledet av general Aramburu, hadde han hatt makten i Argentina siden 1946 og styrt landet etter en kurs, som i mangt kunne minne om det sosial-revolusjonære diktatur vi kjenner fra Mussolinis Italia. I disse årene lykkedes det Peron å forvandle hele samfunnsstrukturen i Argentina, først og fremst ved å gjøre fagforeningene til utgangspunkt for sin maktutøvelse. Inntil Peron-perioden hadde den argentinske arbeider-

Juan Domingo Peron.

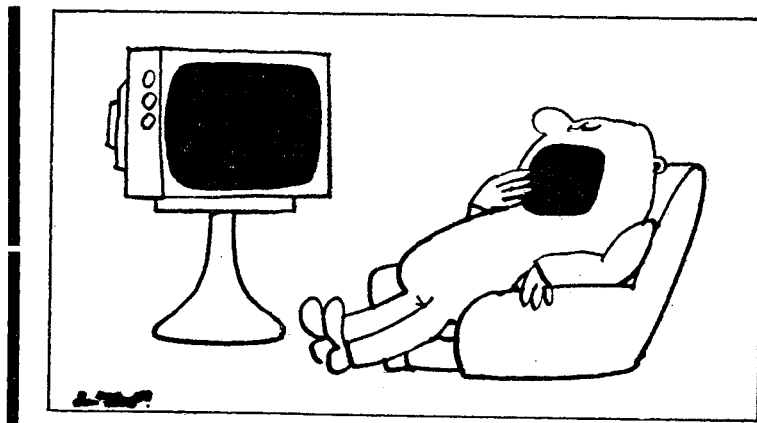
klassen (los descamisados = de skjorteløse) vært uten enhver politisk innflytelse, men under Perons ledelse ble den organisert til en politisk bevissthet og sosialt kjempende maktfaktor, som

i full klarhet over sine nye muligheter helt og holdent stilte seg bak sin leder.

Perons såkalte «fascistiske» diktatur var i høyeste grad en relativ størrelse. Befolkningen nøt godt av en hel del politiske friheter, deriblant streikeretten, som faktisk også ble benyttet fra tid til annen. Dertil fantes det en uavhengig og opposisjonell presse.

Da Peron-«diktaturet» var avskaffet og det første «demokratiske» valget fant sted, demonstrerte de argentinske velgerne ved å avgi hele 50 prosent blanke stemmesedler, for på den måten å tilkjenne sin sympati for Peron og sin motvilje mot den uønskede «demokratiske intervensjon».

Kort sagt ble president Perons regjeringstid en av de viktigste perioder i Argentinas historie. På disse få årene fremsto landet som en

moderne, sivilisert stat, særlig i sosialpolitisk henseende. Den bærende ide bak peronismen er teorien om justicialismen (Justicialismo), dvs. om den sosiale rettferdighet. I praksis førte den til byggingen av en lang rekke sykehus med gratis behandling for alle, innføringen av 8-timers arbeidsdag, tarifferte lønninger og flere andre såkalte sosiale goder, som blir betraktet som helt naturlige i USA og vesteuropeiske industriland.

Men den peronistiske æra bør ikke ensidig idealiseres. Den rommet også negative faktorer, som ikke var uten betydning for det militær-

(Forts. side 8)

«Selvstendig og fjernstyret meningsdannelse» er det tema vår danske medarbeider «Dan» tar opp i en interessant artikkel på side 2 idag.

Av innholdet forøvrig nevner vi:

I BRENNPUNKTET: Intet nytt Cuba-tilbaketog for Sovjet. (Side 2).

LEON DEGRELLE PÅ OFFENSIVEN. (Side 3).

JESUS AV NAZARETH: Nu også som sosialrevolusjonær (Side 4).

OM RASEGATER Inntrykk fra det internasjonale Oslo. (Side 5).

SLAGET I RANDOLF STREET. Siste avsnitt. (Side 5).

BOKOMTALE av de populære håndbøker om uniformer, faner, håndvåpen etc., som tilbys av Boktjenesten. (Side 5).

ELLERS OM kuppet i Chile på lederplass og det vanlige småstoffet innimellom.

Langes bortkastede stemmer det jamres over! Rent bortsett fra at denne jammer over bortkastede stemmer jo er et nytt slående eksempel på hvor dypt alt snakket om demokrati egentlig stikker. For hva er demokratiet verd for den enkelte hvis man ikke engang skal få lov til å stemme på det man vil uten å bli bebreidet for å kaste bort stemmen?

Som sagt, alle de gamle etablerte partipolitikere gråter i moll og dur over valgresultatet, så det er rimelig å anta at det for oss må være all mulig grunn til å le. Så meget mere som vi på forhånd klart og tydelig sa

(Forts. side 7)

Politiske betraktninger etter valget

Det er naturligvis mange som spør seg selv om de skal gråte eller le av den vanskapning det berømmelige norske demokrati fødte i siste stortingsvalg. For maken til demokratisk resultat skal en vel lete lenge etter.

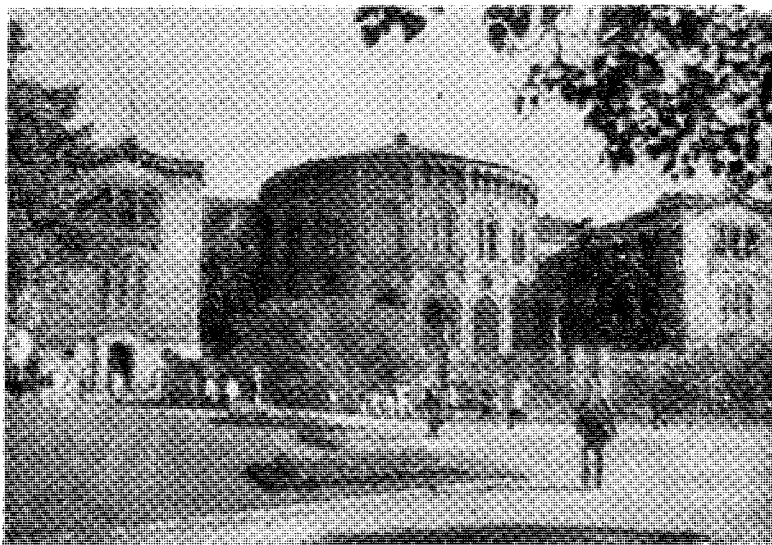
Hva skal man si om en valgordning som kan føre til noe slikt? Og hva har det med virkelig demokrati å gjøre?

La oss slå fast noen enkle kjennsgjerninger: Ved forrige stortingsvalg var det et velgerflertall for de sosialistiske partier, noe som førte til det besynderlige resultat at vi fikk et borgerlig stortingsflertall. Denne gang ble det et ganske betydelig borgerlig flertall blant velgerne, og det førte til et sosialistisk stortingsflertall. Og begge ganger var det jo denne konkurransen mellom sosialistisk og ikke-sosialistisk stortingsflertall valget dreiet seg om. Rent bortsett fra at ved siste valg bare vel to tredjeparter av velgerne overhodet gadd å gå til stemmeurnene.

Og ikke nok med dette skoleeksempel på en vanvittig valgordning. Man fikk

AV SIEGFRIED

også demonstrert hva det parlamentariske system egentlig innebærer av demo-

Parlamentarisk bakvendtland: Valgets seierherre må gå, mens den ubestridelige taperen danner ny regjering. Har Norges Storting utlevert seg selv til latteren?

kratisk vrøvl. Den mann som ved siden av Gustavsen ubestridelig ble valgets seierher-

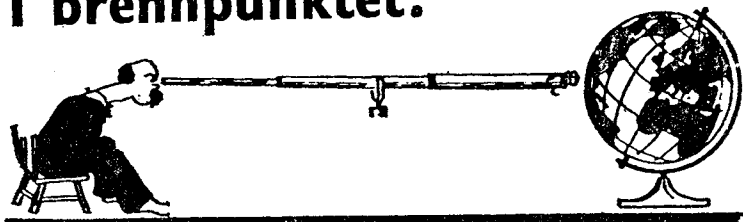
re, statsminister Korvald, må man som følge av denne valgseier ta sin hatt og gå,

mens valgets ubestridte taper, Arbeiderpartiets Bratteli, som premie for valgnederlaget blir ny statsminister. Stort mere tåpelig kan vel det hele ikke godt bli.

Men — skal man altså gråte eller le?

Alle de gamle etablerte partier med samt deres lydige presse besørger gråten i alle tonearter, og gråten dreier seg mest om dette at en Anders Lange fikk over 100 000 stemmer og rykket inn på Stortinget med samt tre av sine tilhengere. Jammeren er uinson, men munner til syvende og sist hos alle ut i dette at en slik fremmed fugl har puffet noen av kollegene ut av det trygge og lune stortingsredet. Og at fuglen ikke engang har vanlig parlamentarisk folkeskikk. Høyre og Aftenposten, som gjorde det så skitt ved valget, har dessuten funnet frem den gamle platen om de bortkastede stemmer. For skjønt Høyre, som alle kan se, har titusner av bortkastede stemmer over det ganske land, så er det

I brennpunktet:

Intet nytt Cuba-tilbaketog for Sovjet

Ti år etter Kennedy-intervensjonen har Den Røde Flåte påny fast fot på øya.

I forbindelse med de pågående og forestående forhandlinger om avspenning og styrkereduksjoner, som jo Norge bl. a. setter så stort til, kan det ha sin interesse å gruble litt over hvorfor det USA som før hadde ikke bare et atommonopol, men også iallfall når det gjaldt luft- og sjøstridskrefter var Sovjetsamveldet sterkt overlegen, nå er blitt så forhandlingsvillig. Det er jo nemlig ikke bare den militære fiasko i Vietnam som har gjort det.

Ettersom Norge i tillit til USA's hjelp og militære overlegenhet avsto å gå med i det nøytrale skandinaviske militærforbund og valgte NATO, kan det være god grunn til nå å se hvor vi står.

Vi bygger våre betraktninger på en interessant artikkel i tidsskriftet NAVY INTERNATIONAL, som kommandør Harald B. M. Rønneberg har gitt utdrag av i NORSK MILITÆRT TIDSSKRIFT.

Bladet peker på at sett med sovjetiske øyne utgjorde vestens nasjoner, med USA i særdeleshet, fienden. Den militære trussel var representert ved NATO's strategiske flåtestyrker, utrustet med konvensjonelle og kjernefysiske våpen, som kunne operere i fremskutt posisjon i Norskehavet. Av den grunn investerte man til å begynne med stort i oppbyggingen av Den Røde Flåte for defensive formål. For ti år siden var Sovjetsamveldets flåte da en meget moderne flåte velegnet for forsvar av hjemlandets jord mot NATO's offensive flåtestyrker.

Så kom imidlertid året 1962, som representerer en milepel i utviklingen av Den Røde Flåte på grunn av en eneste hendelse: Cubakonflikten. Her demonstrerte USA sin maritime overlegenhet ved å blokere Cuba for å hindre at Sovjet installerte ballistiske missiler på Castros øyrike.

Krustsjov kunne lite gjøre, slår bladet fast, av følgende årsaker:

- Hans flåte var ikke deployert i oversjøiske posisjoner.
- Hans flåte disponerte heller ikke de nødvendige forsyningslinjer for en slik deployering.
- Tilstrekkelig luftstøtte for slike operasjoner var ikke disponibel.
- Endelig var USA's flåte Sovjetsamveldets fullstendig overlegen.

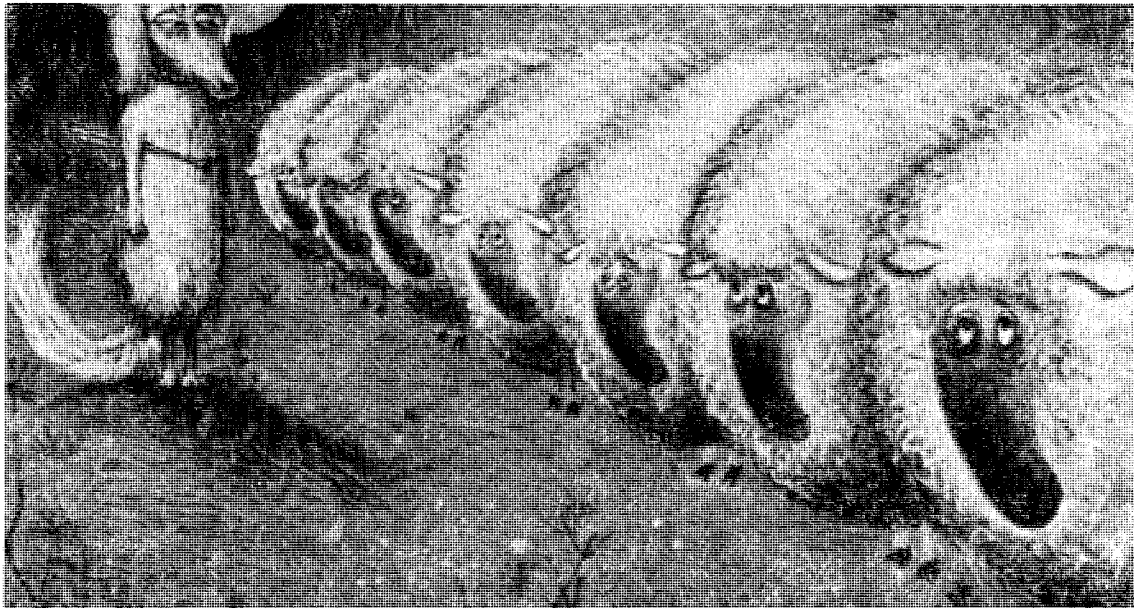
Av disse grunner måtte Sovjets ledere avstå fra å installere ballistiske missiler på Cuba. Imidlertid hadde de høstet lærdom av erfaringene, og de har tydeligvis bestemt seg for at en slik situasjon vil de ikke komme i en gang til ved en eventuell ny konfrontasjon. Det være seg i Det Karibiske Hav eller andre steder.»

Hvorledes er så situasjonen idag?

Sovjetsamveldet har systematisk bygget opp en flåte som er kapabel til vedvarende oversjøiske operasjoner. Og utviklingen fortsetter med store økonomiske uttelling. Flåten har utviklet seg fra å være en typisk forsvarsflåte til å bli en kvalitetsmarine — i hovedsak bevæpnet med missiler av alle typer — og med et verdensomspennende potensial. Man har også klart å skaffe seg flere flåtebasen og flyplasser for maritime fly, ikke minst som følge av USA's ensidige proisraelske politikk i Midtøsten.

Karakteristisk for situasjonen er vel først og fremst Sovjets tilbakevenden til Cuba. En sovjetisk eskadre besøkte Havana på Cuba ledet av en missilekrysser i 1969. at en u-båt-base skulle opprettes. Russerne har fortsatt vist flagget i stor utstrekning på Cuba, og en stor flåtestyrke anført av en meget avansert krysser, bestykket med missiler av forskjellig art i tillegg til konvensjonell artilleri og torpedoer, besøkte påny Cuba i 1971. Dette fant sted samtidig med et besøk av Kosygin. I mai 1972 ankom for første gang en u-båt bevæpnet med ballistiske missiler til Cuba.

Selvstendig og fjernstyret meningsdannelse

Det skal uten forbehold indrømmes, at de vestlige demokratiers grundlovssikrede rettigheter til frit at tenke, tro og tale faktisk respekteres, og at mulighetene for en fri meningsdannelse dermed skulle være til stede. Bøger og småblade med «ubekvemme» særmeninger bliver ikke beslaglagt af myndighederne, og man kan stort sett hvorsomhelst sige hvadsomhelst om hvemsomhelst uden synderlig personlig risiko, og bliver man undtagelsesvis draget til ansvar for ærekrænkende udtalelser, er det op til domstolene at afgøre, hvorvidt — eller i hvilket omfang — de faldne udtalelser skal kendes «døde og magtesløse». Det skal også nævnes, at et fænomen som dagspressens læserbreve — ofte den lodigste del af dagens avis — undertiden giver den enkelte samfundsborger visse muligheder for at fremsætte afgivende anskuelser.

I

Forsåvidt skulle alt være i den skjønneste orden og den selvstændige meningsdannelse have de bedste betingelser for at trives — og nogen mulighed for at øve en positiv indflydelse på samfundsudviklingen, men således forholder det sig aldeles ikke! Og hvorfor nu ikke? Svarene er nærliggende, ja, forsåvidt trivielle, som den vågne læser ufortøvet vil pege på de etablerede partiers, klikernes og de store pressionsgruppers beherskelse af massemediene og bogmarkedet. Den psykologiske krigsførel-

Videre heter det i artikkelen:

«Forannevnte eksempler som ikke inkluderer store deler av Afrika og i det hele tatt ikke Syd-Amerika, skulle være tilstrekkelig til å illustrere hvordan Sovjetsamveldet skrittvis har etablert seg i strategisk viktige oversjøiske områder. Utviklingen har planmessig vært holdt i langsomt tempo. Se igjen på Cuba. Her har tilstedeværelsen vært bygget opp trinn for trinn inntil man i 1972, nøyaktig 10 år etter Kennedy-intervensjonen i 1962, hadde ballistiske missiler på Cuba. Denne gang uten noen åpenbar reaksjon fra USA.»

Politicus.

se er en altoverskyggende kendsgerning, og kun de allerfærreste er i besiddelse af så megen dømmekraft og så mange velfunderede kundskaber, at de kan unddrage sig mediernes daglige påvirkning. Ganske vist er den «almindelige» seer og avislæser

AV DAN

som regel i besiddelse af en vis portion sund fornuft, men da hukommelsen ofte svigter, og selv den mest elementære historiske viden er en mangelvare hos de fleste, kan man næppe forvente mærkbare reaktioner fra det tavse flertals side.

II

Og dog! Adskillige seere og avislæsere, ja, langt flere, end man sædvanligvis regner med, har en snigende fornemmelse af at blive holdt for nar (at blive «manipulere», som det hedder i vore dage.) De opdager efterhånden, at andre simpelthen bestemmer, hvad de må se og høre, og på hvilken måde «man» bør tro og tænke om dette og hint. Så hender det, at de begynder at tænke selv og kommer der- ved undertiden til resultater, der avviger væsentligt fra «det almindeligt vedtagne», og det kan de etablerede partier og magtklikker ikke tole-

rere! Hvad gør man så? Jo, alt efter politisk indstilling og farve mistænkeliggør man så «afvigernes» kætteriske særmeninger. En socialt indstillet medborger kalder man ganske enkelt «kommunist», tilhængere af personlig frihed og et sundt erhvervsliv stemples som «kapitalist». Særlig slemt er det imidlertid med «afvigeren», hvis han (eller hun) åbent bekender sig som modstander af lighedsdogmet og de gængse milieuteorier, for så har man endnu skrappe midler at bringe i anvendelse. Man kan nemlig altid lukke munden på de mindre modige ved at betegne deres anskuelser og udtalelser som «fascistiske» eller «nazistiske». —

III

I en bladartikkel vil det føre for vidt at komme nærmere ind på de forskellige «ismers» idéindhold eller de ugeringer, som flere af deres tilhængere vitterligt har begået i vort krigshærgede århundrede, og som stadig begås i næsten alle verdens-

Forts. side 6

Definisjon:

Tverrpolitisk, står det i vårt uoffisielle leksikon, er det demokratiske uttrykket for «totalitær».

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSONFolkerepublikken
som ble vekk

Verden har atter opplevet en statsomveltning. Sett fra Nord-Europa vil man kunne si at den fant sted i et fjerntliggende land, men sammenlignet med tidligere statsomveltninger i tilsvarende fjerne land, er omveltningen i Chile blitt omfattet med en uforholdsmessig stor oppmerksomhet.

Grunnen er selvsagt den at det foreliggende tilfellet ikke bare er hva man kunne kalle et «teknisk» maktskifte mellom folk av samme «farge», men et såkalt «systemskifte», der de ideologiske hovedmotstanderne USA og Sovjet begge er mer eller mindre implisert på hver sin side. Men uansett hvorvidt det skyldes «utenlandske krefter» eller ikke, så er Allendes «sosialistiske eksperiment» endt med en dundrende fiasko til tross for den utvilsomt betydelige støtte han har mottatt fra sine mange ideologiske «supportere» innen NATO-landene(!) og Warszawa-pakten. Således lot f. eks. Willy Brandt bevilge over 100 mill. kroner for at ikke det «sosialistiske eksperimentet» i Chile «skulle mislykkes».

.. Allende var for såvidt i god tradisjon. Det «sosialistiske eksperiment» i Russland gjorde Ukraina, Europas kornkammer, til et sted hvor man sultet ihjel, og russerne har aldri siden fått skikk på sitt marxistiske jordbruk. På Cuba, sukkerprodusenten par excellence, førte det «sosialistiske eksperiment» til sukkerrasjonering for første gang i landets historie — og i Chile var det ved Allendes fall fullstendig økonomisk kaos. Inflasjonsraten nærmet seg 500 prosent per år.

Hvis Allende hadde vært en sosialdemokrat av vest-europeisk format, ville han muligens ha kunnet fortsette sin «utjæmning», men ved å slå inn på en vei som ville gjøre Chile om til en «folkerepublikk» og dermed et springbrett for østmaktene, måtte han nødvendigvis regne med kraftige mottrekk fra USA. Ett Cuba fikk være tilstrekkelig i første omgang. At virkemidlene vesentlig var av økonomisk art, er vel i grunnen ikke så påfallende når man har med USA å gjøre. At Allende derimot i de grader feilvurderte sine motstanderes krefter og muligheter, kommer jo i fradrag ved bedømmelsen av hans evner som politiker.

Det meldes f. eks. at den cubanske ambassaden i Santiago hadde en «besetning» på 200 personer, og at det ble åpnet ild mot chilenske soldater fra ambassadens område under optøyene. Videre hadde Allende tillatt cubanerne å opprette geriljaleirer i Chile i den hensikt å operere inne på nabolandenes territorium. Dessuten fantes det en hel hær av paramilitære enheter på bortimot 30 tusen mann venstrestremte, hvorav en stor del var «utleid» fra Cuba, Argentina og Bolivia. Til sammenligning kan nevnes at Chiles stående hær bare teller 25 tusen mann.

Det burde etter dette ikke forbause noen om USA hadde en finger med i spillet omkring Allendes fall. At USA mangler enhver ideologisk forstand og således ikke makter å snu eller stogge en farlig politisk tendens før det blir nødvendig med fysiske maktmidler, er en annen sak.

Det som derimot burde forbause den oppmerksomme iakttager en smule, er den enestående oppslutning og sympati konkursumakeren Allende er blitt gjenstand for her hjemme. Forutsetningsvis skulle vi være USA's allierte (after all) gjennom NATO, og burde vel derfor — for skams skyld — dempe vår altfor spontane entusiasme hver gang den felles fiende gjør et vellykket fremstøt. . .

Men her rykker selveste statsminister Korvald, tett fulgt av Arbeiderpartiet, LO og SF (selvfølgelig) ut med sympatierklæringer som om det skulle gjelde deltagelse i broderfolkets hoffsorg og ikke likvideringen av et for Norge

DANMARK
MARSJERER

Evnen til å gå i tog — alle slags former for tog — den er meget utviklet her nord. Og hvis toget attpå til arter seg som kø, da later det til at våre ferdigheter bare overgås av russernes. Men hvis det blir snakk om å marsjere, eller med andre ord få orden i køen, da svikter det av en eller annen grunn fullstendig. Det vil si: i Danmark ser det ut til at man nu er i ferd med å overvinne denne aversjonen. Danskene er blitt marsjmenesker, leser vi i dagspressen. Det går en marsjkonkurranse-feber over landet, og enhver danske med respekt for seg selv deltar i minst en årlig marsj. Ja, det sies at den lokale befolkning i Danmark formelig marsjerer mann av huse.

Riktignok er det mosjonstanken og ikke noe utslag av ny-militarisme som ligger bak (ifall det var noen som håpet det), men den helhjertede oppslutningen som danskene legger for dagen, er helt imponerende. I den nylig avholdte Alhede-marsjen deltok over 3000 mennesker, og det hele tok nærmest form som en gigantisk folkefest med musikkorps (du slette tid), folkedans og annen underholdning på rasteplassene. Smådrammer med Gammel Dansk manglet selvfølgelig heller ikke. Og senere i sommer skal den store «Hærvejsmarchen» avvikles i Viborg.

Hvordan er det her i kongeriket? Er det blitt bedre- vet noen form for marsjering siden den berømte «Fredsmarsjen» i 1945?

Hvis vi vil ødelegge en nasjon, må vi først rive ned dens moral, derefter vil nasjonen falle oss i fanget som en moden frukt.

V. I. Lenin

NÅR DE HAR LEST
FOLK OG LAND —
SEND DEN VIDERE

i og for seg ubetydelig regime på den annen halvkule. Man beklager «tilsidesettelsen av demokratiet» etc., forlanger all norsk hjelp til Chile innstilt og vil gi Allende fredsprisen. Var det ikke for at andre hadde konstatert det for flere år siden, ville vi ha spurt om den ærede Nobel-komite hadde mistet enhver sans for proporsjoner.

Men de paleomarxistiske klassekampteorier kommer tydeligvis foran enhver annen avtale, og kampen mot «utbytterne» skal gjennomføres med monogam ensidighet. Man kan overfor det chilenske folk beklage at det på denne vennelige måten blir offer for supermaktens «fredelige sameksistens». Det som trengs i Syd-Amerika såvel som andre steder, er ikke ideologiske eksperimenter, men organisasjon og ansvarlig ledelse. Men hadde Allende gått inn for dét, ville han jo vært «nazist».

Leon Degrelle på offensiven

BLIR DET NYTT «RETTSOPPGJØR» I BELGIA?

SS-Standartenführer Leon Degrelle fotografert under en tropperevy i Berlin under krigen.

— Jeg er rassist! Og jeg er stadig vekk fascist!» Slik skal den tidligere belgiske rexitlederen Leon Degrelles ord ha falt i et intervju med det nederlandske fjernsynsselskapet Avro. Programmet ble også sett i store deler av Belgia, og som rimelig kan være reagerte de belgiske demokratene temmelig surt over denne røsten fra fortiden.

Den nu 66 år gamle Degrelle, tidligere standartenführer i Waffen-SS og kjent som leder for fascistene i Belgia, bor siden Den 2. verdenskrigs slutt i Spania, og det nevnte fjernsynsprogrammet ble laget i hans bolig i Madrid. Der har han — såvidt det fremgikk av programmet — innrettet seg standsmessig som det heter. Et tysk ridderkors pynter opp ved inngangen til huset, og innenfor henger bilder av nederlandske mestere ved siden av antikke skulpturer — det hele vakkert bundet sammen med persiske tepper. Den samlede verdien av interiørdekorasjonene er anslått til over 20 millioner kroner. I et av værelsene henger det fullt av militære faner med innskrifter på fransk, og i midten et stort kart over Russland.

Det som først og fremst har skremt de etablerte i Belgia, er ryktene om at Degrelle skal ha tenkt seg tilbake til sitt fedreland i desember neste år. Da blir nemlig saken hans for gammel, og han akter å ta den opp igjen for å renske seg.

— Men, sier han, prosessen skal gå for åpne dører.

Men nettopp noe slikt er det den belgiske regjering vil unngå. Som Degrelle selv sier, så vet han for meget om belgiske forhold før og under krigen, og han er kanskje som ingen andre en nøkkelfigur til brodertvisten i det splittede belgiske folk under den tyske okkupasjon.

Det offisielle Belgias reaksjon hittil har derfor vært fortielsen, slik vi kjenner den her hjemme i mangel sammenheng. Promte utferdiget Brüsselregimet protestnoter til Madrid og den Haag samtidig som Edmond Leburton, regimets sosialistiske sjef, anmodet den franksproglige TV-stasjonen RTB om ikke å sende Degrelle-programmet.

Videre oppsøkte den belgiske ambassaden i den Haag den nederlandske regjering, og bad om å få utlevert de filmene om Degrelleintervjuet som ennå ikke var sendt. Men det hele var til ingen nytte — emissærene fra Brüssel måtte la seg belære av sine nederlandske kolleger: Der i landet var ikke fjernsynet underordnet eller kontrollert av regjeringen. Og der står altså saken.

At Degrelle vet en masse om belgiske forhold, er hevet over tvil. I 1936 forlot han det katolske parti og sluttet seg til den fascistiske Rexist-bevegelsen, som han selv hadde vært med på å stifte seks år tidligere. Under hans ledelse vant rexitene 11,4 prosent av stemmene ved valgene i 1936 noe som ga dem 21 mandater i nasjonalforsamlingen.

(Forts. side 7)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Valget

er vel overstått. Sosialistisk flertall med en rødere kulør enn på lenge. Det skal bli moro å se hvor mange valglofter som vil bli innfridd denne gang. Det var ganske artig å se hvordan alle partienes presseorganer i forskrekkelse avslørte hvor hardt presset den vanlige mann var av skatter og avgifter før valget. Tall etter tall ble offentliggjort med digre utropstegn bak. Det er urekkelig litt merkelig at intet er blitt gjort da den samme kjerne av brødpolitikere har sittet på stortingstribunene i de siste tyve år og hele tiden vært klar over de feil de har lovet å rette bare de kommer til. Nå har vi hatt både sosialister og

borgerlige i regjeringsposisjon, men det har hele tiden blitt en relativ nedgang i lønningssposene til oss stemmekveg. Det er nok ikke bare EF-saken som har skapt tillits-krisen mellom parti og velgere.

Anders Lange gjorde det bra. Det kan han utvilsomt også takke Folk og Land for. Den måten han og hans partifeller taklet spørsmål om støtten fra NS-kretser på, fikk nok mange til å gi denne mann sin stemme — om ikke annet så for å gi de «gamle» partiene noe å tenke på. Mange uskyldig og urettferdig dømte benyttet nok sjansen til å si takk for sist!

Det at kommunistene rykket inn for full musikk var igrunnen gledelig, særlig når det var på bekostning av Arbeiderpartiet! Det var ganske betegnende å høre «on-

kel Einar» forkynne sin skuffelse over de tapte stemmer med å si at «mange gamle arbeiderpartifolk har nok dårlig samvittighet nå.»! Sangerparet Stordahl og Engerdahl sa jo engang at «det å omvende en arbeiderpartimann var like vanskelig som å få jentene på sentralen til å le ved å kile telegrafstolpene.»

Det er virkelig verdt å se kommunistkrapylet utfolde seg på bakgrunn av at Arbeiderpartiets onde skygge i norsk politikk nå ser ut til å ha blitt blekere.

Konklusjonen må være at årets valg har vist at folks innstilling til den demokratiske partipolitikken ikke lenger preges av utelukkende likegyldighet, men nå er innstillingen krydret med mistillit og en smule forakt. Det var på tide!

To slags seierherrer —

en demokratisk og en — nazistisk

I 1918 tvingedes det tyske keiserrike til å strekke våpen mot en fiende som var overlegen i materiell og antall. Etter våpenhvilen reiste Frankrike et minnesmerke i Compiègne, hvor den berømte undertegnelsen fant sted. Minnesmerket bar innskriften: «Den 11. november 1918 endte på dette sted det tyske keiserrikets forbryterske hovmot, beseiret av de frie folkeslag, som det forgjeves hadde forsøkt å kue».

I 1940 hadde tingenes til-

stand endret seg en hel del. Nu var det Frankrike som så seg nødt til å strekke våpen mot tyske seierherrer. Franskmennene måtte undertegne en våpenstillstandsavtale, hvori det heter innledningsvis:

«Frankrike er — etter en heltmodig motstand — blitt beseiret i en enestående rekke blodige trefninger, og har brutt sammen. Men det er ikke Tysklands hensikt av den grunn å gi våpenstillstandsforhandlingene en ka-

SÅ LANGT ER VI KOMMET

En spesialscole for opplæring av barn til kommende kommunist- og partisanledere, med henblikk på samfunnsomveltning, er blitt opprettet i København — med statstilskudd!

Få, men vise lover gjør et folk lykkelig, mens mange lover forvirrer retten.

Fredrik den store.

rakter av ærekrenkelse mot en tapper motstander.»

Kort tid senere, mens den samme krigen raste på andre frontavsnitt, ble det rekruttert franske frivillige til tjeneste på tyske fronter. Disse frivillige kunne på sine tyske uniformer feste sine nyvunne tapperhetsutmerkelse, som de hadde ervervet bare for noen få måneder siden, i kamp mot dem som nu var deres våpenfeller. Ifølge tysk skikk var dette deres rett som soldater.

I dag, nesten 30 år etter Den 2. Verdenskrig, er det stadig vekk forbudt for vesttyske militærpersoner i NATO-tjeneste å bære noen av sine dekorasjoner fra siste krig. Det vil si de kan bære dem, hvis de aksepterer en nyutstedt, «nøytralisert» utgave uten hakekors, der hvor et slikt måtte forekomme på originalen. Lenger strekker ikke demokratisk soldaterære seg.

Jesus av Nasareth

NU OGSÅ SOM SOSIALREVOLUSJONÆR

Gode, progressive barne-bøker er mangelvare i Norge, leser vi i et herværende venstreblad. Alment er de «spekket med borgerlig verdibevarende innhold» og gjør ingen forsøk på å formidle «barnets og vår objektive virkelighet». Dog finnes det en unntagelse, hevdes det, og det er svensken Sven Wernströms «Kamerat Jesus».

Allerede tittelen lar oss ane hvilken «vri» som er gjort med innholdet. Her møter vi den «progressive» og «fattige snekkeren Jesus, brødrene hans og den gamle slitte mora hans». Bakgrunnen er det «israelske folks frihetskamp mot den romerske imperialismen» for 2000 år siden. Jesus og et par av brødrene hans er imidlertid

Kampsangen «Fremmad Kristi stridsmenn» lyder i ny versjon til melodien av «Internasjonalen».

AV ALARIK

grepet av en «gryende revolusjonær bevissthet» og slutter seg til de «bevæpna opprørerne rundt Johannes Døperen». Sine «første revolusjonære erfaringer» får Jesus i «den hemmelige leiren ved Jordanselve», hvor Johannes også utroper ham til ny fører for de progressive.

Da det går skitt med klassekampen og opprørerne gang på gang blir slått ned av de romerske okkupantene, må Jesus og «kameratene hans» søke tilflukt oppe i fjellene (jfr. gutta på skauen) for å finpusse sin taktikk og strategi. De erkjenner at de har begått følgende tabber:

1. Jesus hadde sagt at folket skulle lite på ham. Han burde isteden lært dem å lite på seg selv.
2. Han hadde ikke bevæpnet folket. Det burde han ha gjort, da politiet og soldatene alltid er bevæpnet.
3. Han hadde regnet med hjelp fra den usynlige Gud og fra englene. Det var det dummeste av alt. Han burde ha vist at fattigfolk aldri mottar noen hjelp ovenfra.

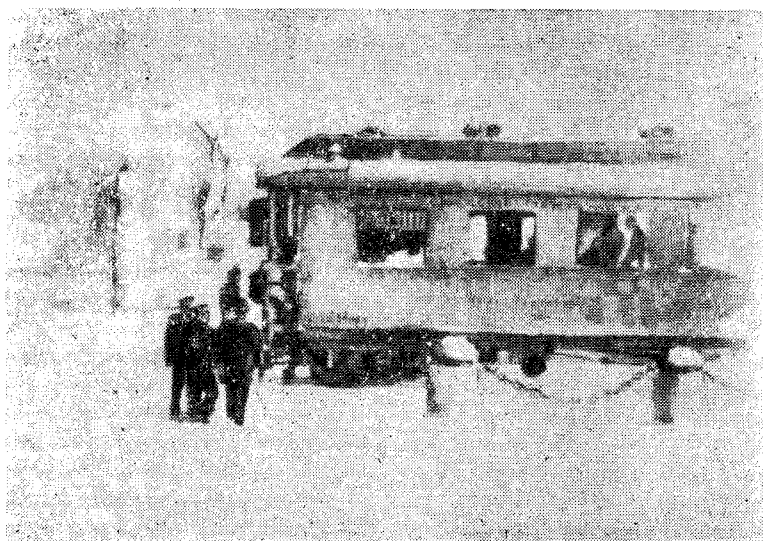
Men nu forsto han alt i hop. Dette etter våre begreper svært så forenklede skjema, blir av det herværende venstreblad berømmet som Wernströms «store fortjeneste», for på denne måten viser han at «den borgerlige mytologiseringen av historien ikke holder når den blir stilt opp mot den dialektiske materialismens historieoppfatning». Dessuten greier han «å fortelle historien om Jesus og det israelske folk på en så spennende og meningsfull måte at den angår oss».

Men anmelderen har også sine kritiske innvendinger: Wernström er altfor opptatt av personen Jesus og det israelske folks «situasjon» for 2000 siden slik at parallellen med det skandinaviske folks kamp mot EEC-imperialismen i vår tid ikke kommer tydelig nok frem. Men denne ulempen kan motvirkes ved «aktiv lesning fra foreldrenes side og diskusjon med barna». Hvem som spiller Jesu rolle i kampen mot det moderne EEC-romerveldet får vi ikke vite, men boken anbefales og den «passer for alle aldre».

Det er neppe mange kristne som biter på denne nye bibelretningen, om vi får bruke et slikt ord. Men at man tar sikte på å påvirke de kristnes barn, burde vel iallfall fortone seg en smule betenkelig for kristne foreldre. For andre enn dem er problemet uaktuelt, da det formodentlig bare er kristne foreldre som ville komme på å gi sine barn bøker om Jesus.

Den marxistiske infiltrasjonen av kirken er allerede i full gang, og bøker som den her omtalte vil vi sikkert få fler av. Det ideologiske siktemålet er tydelig. Hvis eksperimentet med slike «progressive» barnebøker blir vellykket, vil det på lengre sikt føre til en slags kristen holdning med sosialistisk eller kommunistisk «legning» eller i første omgang iallfall en manglende motvilje mot nevnte åndsretninger. Da de kristne tradisjonelt er sterkt antikommunistiske, vil dette være et viktig moment i idékampen mot det etablerte samfunn i land hvor kristendommen står sterkt. Og momentet blir ikke uvesentlige av at de kristne (ved si-

(Forts. side 6)

I Compiègne kunne tyskerne ha diktert en hevners våpenstillstand. De nøyde seg med å finne frem en gammel jernbanevogn...

OM RASEGATER

«The loud minority»

AV D. KOBRO

Oslos mest kjente gå-gate, Lille Grensen, er etterhvert blitt tilholdssted for endel mindre hyggelige elementer. Flokker av frustert, depriert og ofte narkotisert ungdom slenger over det hele, så man vel i «Morgenbladet»s redaksjon nærmest må få frysninger på ryggen av å skue så mye demokratisk frisinnet og sann liberalisme.

«Dagbladet» derimot, (organ for politisk-kulturelle moteslaver samt marxist-ionister) gir denne vestegatestumpen sin umiddelbare hyllest, i form av en artikkel under overskriften: Slik vil vi ha det! Vi får lese om to unge utlendinger av ukjent nasjonalitet (hurra! Tenk om alle kunne bli så liberated at de ikke engang visste hvor de stammet fra!) som plukker opp småpenger som folk i forbifarten har slengt fra seg, som takk for musikalske ytelser. Vakkert og rørende alt sammen. Men man kan by på mer: ung jødisk mor klapper puddel! I det hele tatt: «Dagbladet» gir seg fullstendig over. Dette «fine, åpne miljøet» er så inn i Negev-ørkenen progressivt at det kan ta pusten fra hvemsomhelst! Det var nå én side av saken.

Imidlertid ofret også billedbladet «NA» en helside på samme miljø, men her er tonen en ganske annen: Vi le-

ser at miljøet domineres av fremmedarbeidere, som «henslenger dagene på kaféer og restauranter og lever høyt på skattebetalernes regning. De peker på ryggen eller magen eller foten og sier de er sykmeldte mens de super øl, vin eller kaffe. De sludrer med kompisene mens de venter på en småjente eller to som er nede i strøket og kammer inn det de kan i et eldgammelt yrke. De begår straffbare handlinger og pønser ut nye. De er fremmedarbeidere i Norge.»

Oslo nye stolthet: Det fine, åpne miljøet, som har gitt byen et virkelig mondent og internasjonalt preg.

REVOLUSJONÆR FOTOKONKURRANSE

I «Studentforum», et blad for Norsk Studentunion, innbyr man til foto-konkurranse. Konkurransen er også ment å skulle stimulere «det interessepolitiske arbeidet». Det er derfor ingen vanlige motiver konkurrertene skal være på jakt etter. Hør bare: «Altså — sett igang og knips, arranger demonstrasjoner, oppløp, sabotasje og boikott for å skape det beste bilde av studentenes interessekamp.» Er det ingen studenter som er interessert i å studere?

ger og pønser ut nye. De er fremmedarbeidere i Norge.»

Det er fristende å trekke visse konklusjoner. Miljøer som av «Dagbladet» karakteriseres som «fine og åpne» er altså befengt med utlendinger som har barneprostitusjon som hobby! Men saken er vel nærmest den at denne ærede middagsavis rett og slett utelukkende forfekter minoritetens sak. Hva det brede lag av det norske folk måtte ønske og tenke er «Dagbladet» revnende likegyldig. For hva er vel fire millioner nordmenn mot en håndfull støyende sigøynere, som attpåtil råkjører rundt i nye biler, betalt av vanlige norske skattebetalere? Naturligvis null og niks. Folk som ikke tilhører en minoritet har ganske enkelt å holde kjeff!

Populære håndbøker i farger

OM UNIFORMER, FANER, HÅNDVÅPEN OG MEGET ANNET

Vi har tidligere omtalt en bok om Waffen-SS og deres uniformer, gradmerker og øvrige utstyr. Den har vært til salgs gjennom vår Boktjeneste, og til tross for at vi kun har annonsert den én gang utenom anmeldelsen, har den vist seg å bli en av Boktjenestens mest etterspurte bøker.

I disse dager har vi fått inn en ny bok i samme serie. I dette bindet er det Wehrmachts uniformer i perioden fra 1939 til 1945 som er gjenstand for oppmerksomhet. Men både Luftwaffe og Waffen-SS er nevnt ganske kort også her. I et veld av fotografier i sort/hvitt og i farger blir vi gjort kjent med de forskjellige detaljer og utførelser innen tysk militært uniformsvesen under krigen, slik at vi — f. eks. ved senere konfrontasjon med billedbøker eller filmer — med letthet kan avgjøre hva slags tropper og enheter vi har med å gjøre. For folk som driver med modeller etc. er boken meget nyttig. Gradmerker og distinksjoner er samlet oversiktlig i plansjer, skjønt ordet «plansje» kan være noe misvisende, da hele boken er trykket på kunsttrykkpapi.

I noen korte tilleggs kapitler redegjøres dessuten for soldatens personlige utstyr, de viktigste tapperhetsdekorasjonene og infanteriets håndvåpen: Mauser 98K, Walther P 38, MG 42, Lugeren og annet.

Billedutvalget er rikt og variert. Det lar oss møte den tyske soldat, infanteristen først og fremst, slik han opptrådte under mange himmelstrøk og på mange fronter, fra nordafrikanske sandsletter til polartraktens sne og is, fra syd- og vesteuropeiske kulturlandskaper til østfrontens altoppslukende helvete. Vi lærer ikke bare de rent reglementære antrekkene og kjenne, men også de mer improviserte, slik de fremtvang seg under mange forskjellige forhold.

Boken kan absolutt anbefales til alle med interesse for militaria. Til orientering nevner vi at det engelske forlaget, som står for utgivelsen også arbeider med egne bind om Luftwaffes uniformer, Hitlerjugend og den italienske hærens uniformer under krigen.

Av lignende bøker har forlaget hittil sendt ut «Japanese Army Uniforms», «Political Leaders of the NSDAP», «Wehrmacht Camouflage and Markings» og en hel rekke andre. Vi viser for øvrig til vår bokannonse på side 7.

Slaget i Randolph Street

Vi marsjerte ned Wacker Drive og svingte bort State Street, hvor tusenvis av skuelystne hadde tatt oppstilling på fortauet. Toget spredde seg og var i uorden. «På plass! På plass!», gneldret megafonstemmen.

Idet vi passerte under Lake Street-broen, begynte pøbelen å skrike. «Ho-Ho-Ho Chi Minh — FNL vil seire! Fred nå! Send guttene hjem!» Slik fortsatte vi til vi var kommet forbi Randolph Street. Her syntes folkehavet å være størst, og det krydde av journalister. Jeg nikket til Tedor. Han smilte og nikket til Wallace, som i sin tur gjorde tegn til Duda.

Kampen begynner.

«Jeg tror jeg vil fyre opp», sa jeg idet jeg fisket frem en pakke «sigaretter» med en liten tredve sekunders lunte på toppen. Kameratene mine smilte djevlsk. Vi tente luntene, som var røkfrie og kastet pakken på gata. Noen spennende sekunder fulgte.

Jeg følte den mektige magi av naturlig adrenalin sette fart i blodomløpet mitt.

Bang! Bang! Bang! Kinaputtene lød som maskingeværild, og noen av demonstrantene kastet seg mot fortauet. Overalt hørtes hyling, og folk banet seg i panikk vei gjennom massene. Politiet, som trodde de ble beskytt, trakk pistolene sine. De røde trodde de ble beskyttet da de så at politiet var bevæpnet. «Jeg ble skutt! Fascistmordere!»

Demonstrasjonstoget spredde seg i alle retninger. Jeg treddet plakaten min over hodet på en spesielt motbydelig forræder og rev det røde flagget hans i filler. Jeg løp langs demonstrasjonstoget, inntil jeg fant et nytt flagg. Jeg kjempet med en jøde og lyktes i å rive også dette flagget i filler. Flere ganger ble jeg slått i hodet med plakater. Så ble jeg arrestert av en kraftig politimann som bestemt, men

vennlig førte meg bort fra toget.

Tedor nedkjempet en svart-hjelmet kommunist, idet han holdt ham overstrupen med venstre hånd, mens han forandret forræderens ansikt til en blodpøl med høyre hånd. Da han til de grader hadde uskadeliggjort sitt første offer, føk Tedor på et par plakatsvingende anarkister — begge falt de bevisstløse om på gaten. Kort etter ble også

Av Frank Collin
oversatt av SS
III. del

han arrestert. Wallace og Duda spjæret to flagg på kort tid, noe som forfærdet kryptene. Men Wallace ble nesten øyeblikkelig anholdt av en politimann. Utrolig nok ble ikke Duda arrestert.

Mens jeg ble ført vekk av politikonstabelen, ble jeg klar over at jeg hadde glemt å rulle opp hakekorsarmbindet mitt, noe de andre heldigvis hadde husket å gjøre. Den høyre armen min ble holdt bak den venstre, så jeg ba politimannen rulle opp

ermet mitt. Han var taus, men så forbauset ut. «Jeg sloss mot de forræderne!» Forsiktig rullet han opp ermet og avslørte mitt utfordrende hakekorsarmbind. Plutselig ble vi omringet av journalister som tok bilder av meg og spurte etter navnet mitt.

Jeg snudde meg rundt og så tusenvis av forbløffende tilskuere på fortauet. «Før meg bort til dem», ba jeg politimannen. «Jeg må tale med dem.» Han nølte et øyeblikk. Så førte han meg taus bort til mengden på fortauet, mens han fremdeles holdt min høyre arm.

«Hør her, mine hvite medmennesker! Dere ser foran dere begynnelsen på vår amerikanske livsførsels fall. Der er giften som dreper vårt samfunn! Se! De bærer hammeren og sigden. Snart vil dette merke vaie over det hvite hus, hvis dere ikke, som oss bekjemper dem i gatene. Dere må velge nå før valget blir tatt for dere. Enten kjempe eller å dø!»

På dette tidspunkt hadde politibilen ankommet, og jeg

klattet opp de trinnene som ledet til det innvendige bur. En politimann fumlet nervøst med dørlåsen. Under meg til høyre prøvde det håpløst kaotiske demonstrasjonstoget å omdanne seg. De røde fikk øye på meg og begynte å peke og skrike, «Fascist — Fascist!» Jeg hevet hånden mot dem og skrek tilbake, «Det er riktig!»

«... i dette hellige korstog»

Døra ble til slutt åpnet og jeg fant meg sittende mellom kamerat Tedor og kamerat Wallace. Ingen alvorlig skadet, heldigvis. Vi fikk bare ubetydelige skrammer og småsår på rygg og armer. Vi ble ført i fengsel med håndjern på. Der ble vi beskyttet for «udisiplinert oppførsel» og «innblanding i en parade». Denne siste loven, som var myntet på oss, ble vedtatt av byen mindre enn 60 dager etter vårt første angrep på de røde den femte april, og vi var de første som kom til å bryte den loven. Adskillige timer senere ble vi løslatt mot kausjon, 25

Forts. side 7

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

OM TYSKFIENDTLIGHETEN

Herr redaktør.

Den sykelige tyskerhetsen som har preget norsk offentlighet i mange år, er blitt drevet med en selvfølgelighet som om den skulle være gudegitt og evig. At det imidlertid ikke alltid var slik, forteller følgende lille samtidige notis fra 31. juli 1913, da overrekkelsen av den tyske keisers gave, Fridtjofstatuen fant sted på Vangsnes i Sognefjorden. Hør bare:

Overleveringen ble en strålende, enestående høytidelighet, som aldri vil glemmes av de tusener av tilskuere som var tilstede. Fra bryggen førte en norsk flaggallé opp til Fridtjof-statuen på Vangsnes. Her dannet norske orlogsmatrosers ordensvern, liksom en stor del norske og tyske marinesoldater tok oppstilling på hver sin side av statuen.

Keiser Wilhelm sa bl. a.: Som Fridtjof står her, støttet på sitt sverd som var germanernes edleste og kjæreste våpen, skal han minne germaner, skandinaver og angelsakser om, at de er av samme stamme og blod, og at det var forbudt alle disse stammer å skape en egen kultur og verdensutvikling i gamle dager.

Med disse ord erklærte keiseren gaven overlevert til Norges konge og Norges folk. Deretter runget begeistrede hurraer mens de tyske krigsskip saluterte og «Hohenzollerns» kapell spilte. Så takket kong Haakon for gaven, talen etterfulgtes av rungende norske hurraer, salutt fra de norske krigsskip og «Die Wacht am Rhein» utført av den norske marinemusikk. Høytideligheten ble avsluttet med Ole Olsens «Fridtjof-festtog», spilt av «Hohenzollerns» kapell med komponisten som dirigent.

E. B., Oslo

★

ETTERKRIGSMINNER

Herr redaktør.

Forfølgelsen av barna våre gikk helt ned i barnehagen. Min lille sønn på 3 år og hans søster på 2 begynte nokså fredelig i en barnehage nede ved Majorstuen. Men etter en tid kom de gråtende hjem og sa: «det er ingen av de andre barna som vil leke med oss mere, mor». Utrolig, men sant. Det viste seg senere ved nærmere undersøkelse at noen av de andre barna i barnehagen hadde fått besøk av eldre søs-

ken som alt var begynt på skolen, og disse hadde da advart de små mot å leke med mine små, fordi de var «nazister». En dag på hjemmeveien fra barnehagen kom min lille gutt og jeg forbi en hage som lå like opp til vår. I hagen var en gartner og en hund. Da hunden fikk se oss begynte den å gjø. Så snur treåringen seg til meg å spør: «Mor tror du at den hunden gjør på oss fordi den vet at vi er NS?» Da måtte selv gartneren, som sikkert var en «god nordmann» le.

V. F., Oslo

★

OM ALP

Herr redaktør.

Jeg ber meg her ved strøket som abonnent av Folk og Land fra nyttår.

Jeg er dypt uenig i det som har vært skrevet om Anders Lange. Jeg synes det er meningsløst å sette ham i gapestokken. Han er jo den eneste av politikerne som åpent har tatt avstand fra det såkalte landssvikoppgjør. Det er nok av annet som kan angripes her i vårt land. Spar de som i det minste erkjenner de feilene som ble begått etter krigen.

A. B., Oslo

★

FRA GALLERIET HVEM ER SYK?

Herr redaktør.

Kåre Meland, Langes uheldige utfordrer i Bergen, uttalte før valget at Anders Lange og hans parti var et sykdomssymptom i norsk politikk. Det kan nok sies mangt og meget både for og imot Lange, men Melands bedømmelse må da være helt feilaktig. Det er nok ganske andre folk og forhold som bør betegnes som sykdomssymptomer i dagens Norge. Det at Lange og en mengde folk med ham reagerer på nettopp disse forhold, er vel snarere et «friskhetssymptom». Dessverre varte det lenge innen disse symptomene meldte seg — dessuten burde de vært adskillig sterkere. Det tyder på at pasienten har vært meget dårlig.

W. F., Hønefoss

SNYLTERE

Fremmedarbeiderforeningen har søkt myndighetene om en støtte på 70 000 kroner til arbeidet i inneværende år. De ønsker bl. a. å leie egne kontorer og klubblokaler, samt ansette en deltidssekretær. En flerspråklig avis med opplag rundt 3600 står også på ønskelisten.

Selvstendig og fjernstyret - -

(Forts. fra side 2)

dele. Om selve «ismerner» kan i korthed siges, at de hver især inneholder enkelte «punkter» og målsætninger, der — løstrevet fra deres dogmatiske og utidssvarende sammenheng — ikke kan afvises, således som det elementære krav om besvarelsen af slægt og hjemstavn under alle skæbnens omskiftelser vil bevare sin gyldighed. — Om begåede overgreb og notoriske misgerninger kan foreløbigt siges, at ingen kan vaske sine blodige hænder i modpartens snavsede vand, og at det ser mistænkeligt ud, at sejerherrene i Den anden Verdenskrig ingen krigsforbrydere har at opvise og officielt ingen andel har haft i de to verdenskriges udbrud. Her bliver det historieforskningens opgave at skabe den fornødne klarhed.

IV

Hvis de psykologisk krigsførende magter selv havde rene hænder og Hitlers Tyskland kunne gøres eneansvarlig for alverdens synd og dårskab, ville det hele være såre enkelt og lige til, for i en verden af fredselkende nationer med en høj moralsk standard og ideelle sociale forhold kan man jo ikke «plutselig» have en militaristisk stat i sin midte, der forstyrrer den almindelige idyl. Sådan er opfattelsen faktisk endnu den dag i dag i vide kredse, og her til er kun at sige, at en naiv og velment forargelse aldrig er usympatisk, selvom den bygger på tyk uvidenhed og tågede forestillinger. Men når «store» statsmænd midt under Den anden Verdenskrig lover menneskeheden en verden «befriet fra frygt og nød» skulle målet vel være fuldt m.h.t. kynisme og politisk uvederheftighed!

I virkeligheden var — og er — de «store» statsmænd

aldeles ligeglade m.h.t. menneskelige skæbner — jødiske eller ikke jødiske —, og aldrig nogensinde har de troet på deres egne påstande om, at Hitler havde til hensigt at overfalde og erobre hele jordkloden. Men det, man frygtede, som Fanden det hellige kors, og det, man ville — og stadig vil — bekæmpe med alle til rådighed stående midler, er et politisk system, der som det nationalsocialistiske, både vender sig mod den internationale kommunisme og den internationale lånekapital. Derfor var det før og under Den anden Verdenskrig alt om at gøre at udslette det nationalsocialistiske Tyskland for at hindre den antimarxistiske og antikapitalistiske «smitte» i at brede sig til andre lande. Det var denne «verdenserobring», man frygtede — både i Kreml og Wall Street —, og naturligvis ikke Tysklands militærpolitiske besættelse af hele kloden.

V

Men «smitten» er der stadig, ligesom den kætterske bekendelse til slægt og hjemstavn, for nationalismen lader sig i længden ikke holde nede. Hverken øst eller vest for jerntæppet. Og netop derfor er de nuværende magthavere på tværs af alle krigsvangre og ideologiske uoverensstemmelser i hvert fald enige om en ting, og det er, at de konsekvent og ubarmhjertigt vil rette deres psykologiske krigsførelse mod enhver bevægelse og enhver nation, der agter at føre den farlige, men livsnødvendige tofrontsrig mod den internationale kommunisme og den internationale lånekapitalisme. Derfor har man gennem den fjernstyrede psykologiske krigsførelse sat Hitler i centrum for en vedholdende hadkampagne og til stadighed

fremstillet det nationalsocialistiske Tyskland som en forbryderation. Og denne årelange og systematiske propaganda er lykkedes så godt, at man kan skræmme de fleste mennesker fra vid og sans ved blot at betegne deres afvigende politiske meninger for «nazistiske».

Ja, det er lykkedes godt! Det må man lade!

Det er imidlertid et spørgsmål, om alle modstandere af de nuværende magtforhold lader sig skræmme. De andre — magthaverne — ved, at modstanden mod dem er voksende, og derfor skærpes den psykologiske krigsførelse fra dag til dag.

VI

Den systematiske nedrakning af en Hitler og en Quisling har været yderst virksomhedsfuld og ud fra en kortsynet betragtning opfyldt sit formål, men iscenesættelse af den psykologiske krigsførelse vil komme til at erfare, at deres hadske overdrivelser, gemene æreskændier og lodrette løgne har fremskyndet deres endelige nederlag.

VII

Tyske våbenføre mænd og en tapper hjemmefront har under to verdenskrige båret hovedbyrden af Europas forsvar mod faren fra øst. Uden denne heroiske indsats, hvor SS-frivillige fra hele Europa tog del under Den anden Verdenskrig, havde Sovjetunionen i dag stået ved Atlanten. Tyskland synes i øjeblikket at smuldre under en Willy Brandt, og man kan få det indtryk, at også de andre, europeiske nationer står foran udslettelens dom, men det sidste ord er ikke sagt om Europas fremtid, og den europeiske ungdom vil næppe nøjes med «at drøfte tingene», men gå til aktion, når og hvor det kræves. —

Jesus av Nazareth - -

(Forts. fra side 4)

den av nasjonalistene) snart er de eneste som ennå har et ideologisk våpen å verge seg med.

Hvis man tenker seg dette litterære fremstøt bakket opp av et passende antall revolusjonsteologer på prekestolene, nye undervisningsdirektiver fra det allerede sterkt infiserte undervisningsdepartementet og dertil passende «progressive» lærebøker på skolene, skjønner man snart hvor det bærer hen.

Hva bør de kristne gjøre i en slik situasjon, vil vel de fleste kunne svare på om no-

en spør. Hva de i virkeligheten kommer til å gjøre, er noe helt annet. Hva de hittil har gjort, kan muligens antyde noe om svaret på det foregående spørsmål. Svaret kan muligens også fortelle noe om at Kirken er handlingslammet fordi infiltrasjonen allerede er så langt fremskreden, at Kirken som organisasjon ikke kan foreta seg noe som helst uten å «sprekke», slik visse av de politiske partiene gjør det i våre dager.

Nedtegneren av disse linjer er ikke kristen, hverken personlig eller på annen måte, og han kan derfor bare si: «Det skal bli interessant å se».

HUMØR- sveiten

Hertugparet ble vist omkring på en landbruksutstilling.

— Den premieoksen der, sa omviseren til hertuginnen, — den har vært brukt til bedekning hele 365 ganger det siste året.

— Vær så snill å fortelle det til hertugen, sa hun.

Omviseren gjorde det.

— Var det med en og samme ko? spurte hertugen.

— Neivisst, det var med 365 forskjellige!

— Vær så snill å fortelle det til hertuginnen!

Politiske betraktninger - -

fra at det vi ønsket var et resultat som kunne ruske opp i hele den forløyede flokken av partipolitikere som har ridd landet som et mareritt helt fra før siste verdenskrig. De har selv bygget sitt hus ikke bare på sand, men på historisk løgn og fanteri, på fortsatt forfølgelse og baktalelse av landsmenn som de iallfall nå må vite handlet ut fra patriotiske motiver. Så nå ligger de som de har redet og ingen kan forlange at vi skal gråte av den grunn.

Vi oppfordret her i bladet våre lesere til å stemme på Anders Lange og hans parti, men riktignok på våre egne klart formulerte premisser. Hvor mange som har fulgt denne oppfordringen skal være usagt, men det er helt klart at Anders Lange samlet et ganske betydelig av avgjørende antall stemmer fra tidligere NS-medlemmer (og «nazister» av yngre årganger) — enten de nå hadde lest vår oppfordring eller ikke. Og det kunne sikkerlig ha vært langt flere hvis Lange hadde holdt seg i skinnen og ikke hadde båret kappen på riktig så mange skuldre.

Etter at Folk og Land hadde oppfordret til å stemme på Anders Lange kappedes partipressen og partipolitikere om å fremstille stemmer fra tidligere NS-folk som noe mindreverdige og diskriminerende for den eller dem som fikk dem. Forbausende nok har vi ikke hørt dette argumentet tidligere når det gjaldt å stemme på de etablerte partier. Ja, selv dumpekandidaten i Akershus, Hegtun, som i 1965 ble valgt inn i Stortinget med NS-stemmer etter lignende oppfordring i Folk og Land, rykket ut og karakteriserte det som uanstendig av Lange å få NS-stemmer!

Nå grubles og kandestøpes det i alle aviser og i partipolitikens offentlige ettervalgsbetraktninger over årsakene til at det gikk som det gikk. Det menes både ditten og datten og man søker på alle hold den fattigmannstrøst at de nye menn bare er politiske døgnfluer. Vi skal ikke bestride at så kan være tilfelle både når det gjelder en Anders Lange og en Finn Gustavsen, for bare å nevne noen. Men her er det ikke i første rekke enkeltpersonene som teller. De er bare symboler.

For kan noen være blind for at det som skjedde ved dette valg bare var en fortsettelse av det som skjedde da folket sa nei til partipolitikernes EF-politikk? Vi slo dengang fast her i bladet både før og etter avstemningen at det vesentlige ved den ik-

ke var selve saken, men det opprør mot systemet og partipolitikere som nei-stemmene betød. Og det som skjedde ved stortingsvalget var bare en fortsettelse av dette opprør i andre former.

Både de 106 929 stemmene på Anders Langes parti og de 239 675 stemmene på Sosialistisk Valgforbund var opprørsstemmer mot det bestående system og de gamle partipolitikere som så skammelig har misbrukt sin makt og stadig gått mot folkemeningen mellom valgene. Og regner man i tillegg til dette også alle hjemmesitterne — ialt bortimot tredjeparten av alle velgerne — så er det i sannhet grunn for partipolitikere til å skjelve i knærne. For også hjemmesitterne er stort sett en slags opprørere som misliker det hele.

Og rett betenkt, hvorledes kan partipolitikere innbille seg at folk skal kunne begeistres for et demokrati som gir seg slike besynderlige utslag og som partipolitikere selv har vist seg så uvillige til å lappe på?

Alltid er det et tilstrekkelig antall av dem som for eksempel motsetter seg å gjøre valgordningen mere rettferdig med tilleggsmandater. Hadde man det hatt ved siste valg, så ville både Arbeiderpartiet og Høyre kommet fra det adskillig mere ribbet enn de gjorde, men da ville man på den annen side også hatt et solid borgerlig flertall i Stortinget. Alle de storartede demokratene fra ber seg også bestemt all innblanding fra velgernes — oppdragsgivernes — side bortsett fra hvert fjerde år da velgerne blir forelagt ikke enkeltpersoner, men en lang liste på personer man ikke kan gjøre noe ved. Man motsetter seg folkeavstemninger som ledd i konstitusjonen og helst ville man vel helt avskaffe stortingsvalg også slik at de maktglade folkeforaktere kunne få stelle med det hele i ro og fred. De tok jo det første skritt i 1939, da de (forøvrig ulovlig) forlenget stortingsperioden fra tre til fire år.

Vi gir ikke to øre for slike demokrater. Vi gir ikke to øre for en flokk høyt betalte partipolitikere som bevisst handler direkte i strid med folkeviljen. Vi gir ikke to øre for en regjering som ingenlunde gir uttrykk for det folket nettopp har sagt i valg.

Sant å si gir vi heller ikke to øre for den demokratiske politikk en Anders Lange og hans menn kommer til å føre i Stortinget. Men derimot gir vi flere kroner for det opprør mot det gamle som både han og Gustavsen re-

Leon Degrelle - -

(Forts fra side 3)

Da tyskerne rykket inn i Belgia i 1940, måtte de hente den ruinerte Degrelle ut av en fransk interneringsleir. Noen særlig tysk tiltro møtte han ikke utover dette, da den tyske militærregjeringen først og fremst satset på flamlendernes selvstendighetsbestrebelse og ikke gjorde seg noen forhåpninger om støtte fra de presumtivt franskorienterte wal lonerne.

Leon Degrelle kjørte derfor opp på sin helt spesielle måte og hevdet at «tyskerne bare forstår noe, når man yter noe rent militært». Og dermed gikk han igang med å opprette en «Wallonsk Legion», bestående av de tid-

(Forts. side 8)

presenterer. Måtte det bre seg og spre seg slik at vi også her i landet kan komme ned på fast politisk grunn.

Men, vi vil riktignok også ha tilføyet at når Aftenposten regner opp hvor bortkastet og håpløs enhver stortingsinnsats fra Anders Lange vil være fordi han bare har 4 representanter av 155, så er dette blankt vrøvl. Skal man vurdere det slik, så har Høyre like liten sjanse som Lange til å oppnå noe.

Enhver velger visste på forhånd at Anders Lange ikke kunne få noe flertall alene i Stortinget og at han følgelig også var helt ute av stand til å få gjennomført sitt program i denne omgang. Det var ikke derfor de stemte på ham. De gjorde det dels ut fra de grunner vi foran har angitt for vårt eget vedkommende, selvom det kanskje var ubevisst for enkelte, og dels fordi de ønsket ham som et talerør i Stortinget for de egne meninger. De ønsket ham som de løfterrike partipolitikere og maktmisbrukeres onde samvittighet. På fruktene skal treet kjennes, skriver Aftenposten, om Langes kommende innsats. Javel, men ikke akkurat på stortingsfruktene, men på de frukter han kan få til å modne blant det brede folk ved å si klart fra hva så mange mener. Ved å tale for de tause.

For vårt eget vedkommende håper vi også han vil tale for den mishandlede minoritet som hittil har vært målbundet i dette land. Den minoritet som så sterkt medvirket til hans valgseier.

SNILD DAME

søkes, gjerne eldre, som vil bo sammen med og stelle for sykkelig dame i 70 års alderen. 12 km fra Drammen.

Bill. mnrk. 17/1

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Otto E. Moll:

Die deutschen Generalfeldmarschälle 1935—1945. Inneholder 26 soldatbiografier av Tysklands førende feltherrer i Det tredje rikets tid. En bok for alle som vil kjenne personene bak begivenhetene. 284 s. ill. innb. kr. 55,—.

Erich Kerns kjente Hitler-biografi I—III.

Bind I: Der Parteiführer (til 1933) 392 s. ill. innb. kr. 60,—

Bind II: Der Staatsmann (1933-39) 468 s. ill. innb. kr. 60,—

Bind III: Der Feldherr (1939-45) 464 s. ill. innb. kr. 60,—

Herbert Walther:

Die Waffen-SS, eine Bilddokumentation. En samling sjeldne PK-fotos, som egentlig skulle ha blitt ødelagt i 1945. Et nærbilde av SS-soldatenes offergang på alle fronter og en fantastisk fotosamling. 240 s. innb. kr. 80,—

Friedr. Wiener:

Die Armeen der NATO-Staaten. En håndbok som i bilder og oversikter viser medlemsstatenes militære organisasjon, kommandoforhold, våpen, utstyr etc. etc. Uunnværlig for observatører og avislesere. 436 s. ill. ppb. kr. 46,—

Friedr. Wiener:

Die Armeen der Warschauer-Pakt-Staaten. Tilsv. ovennevnte. 240 s. ill. ppb. kr. 46,—

Friedr. Wiener:

Die Armeen der neutralen und blockfreien Staaten. Tilsv. ovennevnte. 292 s. ill. ppb. kr. 46,—

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetningen om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—

Fosten & Marrion.

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. Flott utstyrt og trykt på kunstrykkpapir. 112 s. innb. kr. 32,—

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—

Slaget i Randolph Street - -

(Forts. fra side 5)

dollar hver. Like etterpå fikk vi vite, at de to billassene med savnede «kavalerister», hadde sittet fengslet mens vi bekjempet de røde. De ble beskyldt for «besittelse av skadelig gass, fyrverkeri og dødelig våpen». Det sistnevnte var en jaktkniv Niemeyer hadde glemt å fjerne fra bilen.

Mens de satt fengslet, ble våre kameraters moralske kraft aldri svekket, og ungdommen, som et tegn på deres uforminskede begeistring, forsøkte å omvende politifolkene til nasjonalsosialismen. Ved midnatt var alle trygt hjemme. Vi ankom Wallaces hus akkurat tidnok til nyhetene i fjernsynet, som i sannhet bragte en utfyllende reportasje om oss.

Dagen etter var avisene fulle av stoff angående vår suksess. Vi fikk således demonstrert for millioner av amerikanere at vi er de farligste og mest fanatiske motstandere av den marxistiske pest.

At vår seier betød uendelig mye mer for oss — som et uttrykk for historie og kameratskap — kan umulig noen utenfor vår lille hellige heltokrets fatte, enn si vurdere. Det er allikevel fra denne krets, sterkt sammensveiset av troskap og fanatisme, at gjenreisningen av vårt forrådte land vil spre seg til ethvert lag av vår rase, til hvilke vi skal meddele de nye heroiske dyder som vi kjemper for i dette hellige korstog.

HEIL HITLER!

Juan Peron - -

(forts. fra side 1)

kupet hvorved Peron ble styrtet. Peron skal selv ha uttalt at når folk idag med slik begeistring ser tilbake på hans regjeringstid i 50-årene, så skyldes det ikke at hans regime var så storartet, men at alle de regimene som etterfulgte ham var i de grader dårligere.

Av de mindre heldige sidene man ikke kommer utenom ved en slik oversikt, er den til dels uklare utenrikspolitiske linjen, som preget Perons styre. Selv om Peron-regjeringen alltid forble anti-kommunistisk, gikk den ofte ubetenksomt til verks og koketterte litt for åpenlyst med Sovjetunionen på bekostning av den for Latinamerikas vedkommende naturlige USA-orientering og forbindelsen til de øvrige latin-amerikanske stater.

Et annet moment var idéen om opprettelsen av et «Stor-Argentina» — en plan som var helt ugjennomførlig i denne perioden, men som bidro til å skape misforståelser i flere andre land.

Et tredje moment var idéen om et Syd-Amerikas forente stater under Perons ledelse. Så tidlig som i 50-årene måtte et slikt opplegg naturligvis føre til direkte og indirekte internasjonale forviklinger, da det berørte mange lands interesser og virket risikabelt og farlig. Dermed var Perons utenriksforbindelser allerede kommet skjevt ut.

Likeledes måtte forsøket på å begrense den utenlandske kapitalens innflytelse i Argentina føre til vanskeligheter. De internasjonale kapitalkraftene opptrådte meget egenmektig i landet, hadde rent eventyrlige fortjenester og nektet på toppen å betale skatter skjønt de var lavere i Argentina enn i USA. Dette forsøket på å frigjøre landet fra utenlandsk (først og fremst US-amerikansk) finanskontroll falt også uheldig ut fordi Peron gikk for fort frem og samtidig gjorde enkelte politiske og økonomiske feil, som bragte hele den internasjonale finansverden — særlig Wall Street — i harnisk mot ham. Resultatet var en serie mottrekk, som forskjøv disse rent økonomiske problemer til det politiske plan, og dermed banet veien for Perons fall.

I de 18 årene som er gått siden 1955 har imidlertid utviklingen tatt en slik retning i Argentina, at den nuværende ledelsen under general Alejandro Lanusse har funnet det nødvendig å anmode den aldrende Peron om igjen å overta makten i landet. Man kan neppe mistenke Lanusse for å nære synder-

TO KOMPISER

Ekskommunisten, erkede-mokraten, geriljateoretikeren og fredsprisnehaveren Willy Brandt (alias Frahm) har satt seg i sving for å redde kamerat Allendes marxistiske konkursforretning i Chile. «Allendes sosialistiske eksperiment bør ikke mislykkes», hevder han og har

lige Peron-sympatier, for han ble selv hentet ut av kasjotten i 1955 etter Perons fall. Der hadde han sonet 4 år for sin delaktighet i et mislykket kupforsøk rettet mot Peron.

Det som nu er interessant og som opptar svært mange, er hva som kommer til å skje, hvis det viser seg at Peron-myten ikke er nok til å gjenoppvekke de «gode gamle dager» i Argentina. Hovedproblemet for det nye Peron-regimet blir å avgjøre om det skal satse på å legge om det Argentinske samfunnet til en sosialistisk stat ved å kreve lojalitet og disiplin av borgerne og få dem til å innstille seg på å stramme inn livremmen og bringe de nødvendige offere for å få landet på fote igjen økonomisk, eller om det isteden skal anskaffes rundt 100 milliarder kroner eller mer i en håndvending ved å invitere den internasjonale storkapitalen. Den seneste utvikling i nabolandet Chile vil muligens ha innvirkning på hvilken vei det nye Argentina kommer til å velge.

Det turde også være av betydning for begivenhetene i Argentina at Peron ved en anledning skal ha uttalt at han ville foretrekke å søke den nødvendige kapitalstøtte hos sosialistiske stater i Europa istedenfor i USA, og at han kunne tenke seg et nærmere samarbeide med Sovjetunionen og China. Han skal sågar ha advisert et statsbesøk i China.

Som Afrika, er også Syd-Amerika stadig vekker sterkt hemmet av en intern ustabilitet, som gjør ethvert politisk arbeide vanskelig. En vellykket start for det nye Argentina vil kunne bringe forhåpninger også til resten av dette tilbakeliggende kontinentet.

Men usikkerhetsmomentene er mange. Ett er imidlertid sikkert, og det er at den morgen, som nu gryr over det enorme Syd-Amerika, vil bli dominert av den politiske filosofien til en mann som egentlig tilhører fortiden, nemlig Juan Domingo Peron.

beveget Bonn-regimet til å overføre 45 millioner D-mark (over 100 mill. kroner) til Allendes konto. Det er merkelig hvor lett kronene ruller når de går til «progressive» formål.

★

DRIVER USA «RUSSISK» UTENRIKSPOLITIKK?

Vi som i vår avmakt har vært nødt til å stole på USA når det gjelder vår militærpolitiske sikkerhet, har nok undertiden sett med litt blandede følelser på Washingtons ofte tvilsomme strategiske manipulasjoner. Men nu har selv den amerikanske forsvarsminister, Schlesinger, gitt uttrykk for visse betenkeligheter. Det er russernes vellykede forsøk med flerdobbelte sprenghoder, som har fått ham til å tvile på nytten og riktigheten av president Nixons nedrustningsavtaler med Sovjetlederne. Kissingers politikk med «militær avspenning» gir stadig nye fordeler til Kreml, hevder han, og den ødelegger balanseforholdet mellom verdensmaktene. Vi for vår del vil gjerne tilføye at vi synes herr Nixon er tradisjonen tro i så måte.

★

VIVA BRATTBAKKEN!

Vår valgredaksjon har med glede notert at den tidligere venstrepolitikeren, Halvdan Hegtun, ikke klarte å komme inn igjen på 'tinget' via Det nye folkepartiets liste.

Leon Degrelle --

(Forts. fra side 7)

ligere rexistene. Han ble selv legionssjef og dro i oktober 1941 til østfronten, hvor avdelingen ble satt inn i Ukraina og senere i Kaukasus. De tildels blodige innsatsene virket slik som Degrelle hadde regnet med — han vant tyskeres respekt. Ja, det fortelles at selveste Hitler en gang skal ha uttalt at hvis han hadde hatt en sønn, skulle han ønske at han var som Degrelle.

Etter krigen ble Degrelle av det «frie» Belgia dømt til døden in absentia for å ha «organisert bander i fiendens tjeneste». Men Degrelle stakk av til Spania med privatflyet til rustningsminister Speer. På grunn av bensinmangel craslandet han imidlertid ved San Sebastian og ble skadet. Men dette uheldet reddet egentlig hans liv, sier han selv. — For hvis jeg ikke hadde vært såret, ville spani-

Ikke fordi vi er skadefro på Hegtuns vegne, han var tross alt en av de mer sympatiske personer blant tingmennene, men fordi vi setter så uendelig meget mer pris på hans virke som «Bratbakken». Det er vårt håp at vi på ny skal få stifte bekjentskap med denne originale hedmarksfiguren. Vi skulle tro at de seneste tilstander på Løvebakken også vil inspirere Bratbakken til forsterket innsats og come back i NRK. At Hegtuns bidrag til norsk kultur er langt større og betydningsfullere gjennom Bratbakken enn som tingmann, skulle vel heller ingen være uenige med oss i.

★

ENGLAND I HASJRUS

Det britiske imperium har falt sammen. Nå ser det ut som om den lille øya i vest begynner å få stress-symptomer. Innbyggerne, som jo etterhvert er blitt nokså uensartet sammensatt, har slått seg på rusgift. Bortimot 4 millioner briter har røkt hasj, viser en undersøkelse foretatt av BBC. Den viser også at mer enn 120 000 briter har brukt pep-piller, 657 000 har prøvd LSD og 500 000 har bruk sovepiller uten resept.

★

ER DET DERFOR?

Vi har tidligere hørt USAs nye utenriksminister og presidentrådgiver, Henry Kissinger, bli omtalt som «j-

den i kjelleren». Nå leser vi om et oppsiktsvekkende funn fem etasjer under Kissingers kontor i utenriksdepartementet og lur på om det kan være grunnen til økenavnet. Det dreier seg nemlig om et gedigent sex-rede med dobbeltsenger og pornografiske bilder! Kjærlighetsredet i UD ble ved en tilfældighet oppdaget av en nysgjerrig vaskekone og nå leter politiet forgjeves etter noen som kan forklare hvorfor slike «kontorer» er opprettet i det amerikanske utenriksdepartement. Henry tilhører jo en vanligvis godt informert rase...

★

ISRAELS AKSJER FALLER

For nordmenn flest er det vel ganske utenkelig at noen stater skulle ville bryte forbindelsene med nettopp Israel. Selv ikke når israelske mordkommandoer bedriver sin virksomhet inne på norsk territorium, later det til at nordmennesenes nese-gruse israelbeundring lider det minste. Uheldigvis for Israel er det andre folk, som ikke er av samme stabile oppfatning. Og merkelig nok finnes disse folkeslag blant det offisielle Norges nest beste venner, negrene. Således har den kalde krigen, som Libyas oberst Gaddafi startet ifjor, ført til at enda et negerland, nemlig Burundi, har brutt forbindelsene med Israel. Ifølge Uganda Radio har utenriksminister Artemon Simbananiye uttalt at grunnen var Israels innblanding i Belgias og Tanzanias invasjonforsøk i Burundi tidligere i sommer. Dermed blir Burundi det sjette landet i Afrika, etter Uganda, Chad, Mali, Niger og Congo-Brazzaville, som bryter med jødestaten.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgiror.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo